

ת"פ 54499/08/15 - מדינת ישראל נגד אהרון קורלנדסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54499-08-15 מדינת ישראל נ'
קורלנדסקי(אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אהרון קורלנדסקי

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד מיכאל אזולאי

ב"כ הנאשם: עו"ד רועי פוליטי

גזר דין

כללי

1. ביום 11.9.16 הרשיעה כב' השופטת מאק-קלמנוביץ' את הנאשם לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של העלבת עובד ציבור ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, וזיכתה אותו מעבירה של תקיפת עובד ציבור.

2. בהתאם לקביעות העובדתיות בהכרעת הדין, הנאשם העליב את המתלונן, חייל שהגיע יחד עם אביו להתפלל בבית הכנסת, וקרא לעברו יחד עם אנשים אחרים מספר פעמים "חרדק" וביקש ממנו לעזוב את בית הכנסת. מספר ימים לאחר האירוע, עת נחקר הנאשם בתחנת המשטרה על האירוע שהתרחש בבית הכנסת, צעק הנאשם וגידף את השוטרים במהלך חקירתו ואמר להם: "עמלקים היום לא תישארו בין החיים", "משטרה של עמלקים", "שטן" וקללות נוספות. קצין משטרה שהיה במקום ביקש מהנאשם להירגע ולדבר בנימוס, הוא קם מכיסאו, נצמד אל הקצין, סירב לשבת והתפרע, קצין המשטרה אחז בו וביקש להושיבו על כיסא, הנאשם השתולל דחף את הקצין והדף אותו לעבר קיר גבס, וכתוצאה מכך הקיר ניזוק.

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם, ממנו עולה שהנאשם בן 35, אב לשישה ילדים ועוסק בלימוד והוראה בשיבה. הנאשם אמנם קיבל ממד של אחריות לביצוע העבירות ואולם הוא התייחס להרשעתו הנוכחית, כמו גם להרשעתו הקודמת, כאל מאבק בעל צביון דתי, ונטה לצמצם במשמעות

התנהגותו האלימה. הנאשם תיאר את התנהלותו כביטוי מחאה לא אלים נגד התנהלותו הפרובוקטיבית של המתלונן בהיותו חייל, ואת התנהלותו מול השוטרים בתחנת המשטרה, כתגובה להתנהגות כוחנית של השוטרים כלפיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מונע מתוך תחושת שליחות דתית ומן הצורך לתפוס עמדה בולטת ומשפיעה, וקיים אצלו קושי לראות את האחר. לצד זאת התרשם שירות המבחן, כי הנאשם הפיק לקחים מהאירועים וגילה הכרה ראשונית בפגיעה בזולת, מתוך רצון להימנע מהסתבכות נוספת בפלילים על רקע המחיר האישי שכרוך בכך. אמנם הנאשם הביע עמדות השוללות אלימות, אך ההתרשמות היא כי לאורך השנים הצדיק את התנהגותו, מתוך תפיסה כי מדובר בפעולת מחאה לגיטימית על רקע עמדותיו האידיאולוגיות. בשל ההתרשמות מראשיתו של שינוי תודעתי, העובדה כי הנאשם מתפקד באורח תקין מבחינה תעסוקתית ומשפחתית, והאחריות שנטל, וחרף החזרתיות על המעשים, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות.

4. חוות דעת הממונה על עבודות השירות שהוגשה בעניינו של הנאשם ביום 2.4.17 קובעת כי הנאשם כשיר לבצע עונש זה.

5. המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי למתלונן וקנס, תוך שהדגישה את החומרה בעבירות שנעברות על רקע אידיאולוגי ואת העובדה שהנאשם מצדיק מעשיו בכך שנלחם לשמור על החברה החרדית מתופעות שליליות דוגמת גיוס חרדים לצה"ל. המאשימה הגישה תעודת עובד ציבור ביחס להיקף עבירות הסתה לאלימות ואלימות כנגד חיילים חרדים על רקע שירותם הצבאי בשנים 2015-2017.

6. ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי לשירות לתועלת הציבור, וביקש לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, בהתאם להמלצת שירות המבחן. לדידו, חלקו של הנאשם באירוע הוא מינורי, ולא משקף את כתב האישום שהוגש, בעטיו ישב הנאשם במעצרמש במשך 9 ימים ובהמשך בתנאי מעצר בית ופיקוח הדוקים.

7. הנאשם בדברו האחרון אמר כי לא הבין את משמעות דבריו, ושלל רצון לפגוע במתלונן. לדבריו, המעשים לא חזרו על עצמם, מתוך הבנה שאינם מקדמים לשום מקום.

מתחם העונש ההולם

8. ראשית יש לקבוע האם מעשיו של הנאשם כלפי החייל ומעשיו בתחנת המשטרה מהווים "אירוע אחד" או שמא יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהם (ראו ע"פ 8641-12 סעאד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 8.5.2013]). לצורך הכרעה בסוגיה זו אימץ בית המשפט העליון, בדעת רוב, את מבחן "הקשר ההדוק" בין המעשים. הגם ששישומו של המבחן במקרה דנן עשוי היה להוביל לתוצאה לפיה מדובר

באירועים נפרדים, לנוכח העובדה כי מעשיו של הנאשם בוצעו במועדים שונים וכלפי קורבנות שונים, אני סבורה כי הפרדה כאמור עשויה להיות מלאכותית, בשים לב לעובדה כי העבירות בתחנת המשטרה בוצעו על רקע חקירתו של הנאשם בחשד לביצוע העבירות בבית הכנסת. בדנ"פ 2999/16 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 22.5.16] קבע כב' המשנה לנשיאה, א' רובינשטיין, כי ההחלטה אם לסווג את מעשי הנאשם כאירוע אחד או מספר אירועים:

"...תלויה - גם בהגדרות המשוכללות ביותר - בנסיבות המקרה ובמבטו הכולל של בית המשפט על הפרשה. לשיקול הדעת נודע מקום מובהק, ובית המשפט ישיקול אם צריך הוא להיכנס ל'פרטנות חשבונאית' או לקבוע שורה תחתונה ראויה".

משכך, מצאתי כי יש לקבוע מתחום עונש הולם אחד בגין כל המעשים שביצע הנאשם ובהם הורשע.

9. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא שלטון החוק, כבודם של משרתי החוק- חיילי צה"ל ושוטרי משטרת ישראל, ומעבר לכך, יכולתם לפעול באופן תקין ללא הפרעות לצורך ביצוע תפקידם.

ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 2.8.2010] עמד כב' השופט ג'ובראן על החומרה שבהעלבת עובדי ציבור:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית..."

10. קריאות הגנאי שקרא הנאשם לעבר חייל צה"ל הושמעו, לא רק בשל היותו חייל, אלא בעיקר בשל היותו חרדי שהתגייס לצה"ל.

גיוס חרדים לצה"ל הוא נושא המצוי בליבה של מחלוקת ציבורית. מחלוקת זו נידונה, לא פעם, גם בפסיקת בית המשפט העליון, אשר קבעה כי מתן פטור גורף לאלפי מיועדים לשירות צבאי מדי שנה מטעמים של לימוד בישיבה, פוגע פגיעה קשה בשוויון (ראו בג' 6427/02 **התנועה לאיכות השלטון בישראל ואח' נ' כנסת ישראל ואח'** [פורסם בנבו 11.5.06]). על רקע זה נחקקו חוקים ונוצרו הסדרים נוספים שתכליתם לעודד באופן הדרגתי, גיוס חרדים לצה"ל.

משכך, מעשיו של הנאשם יש בהם כדי לפגוע גם בחופש הרצון של המתלונן להשתלב במסגרת אותם הסדרים ולשאת באופן שווה בנטל השירות בצה"ל, והם עלולים להוות גורם מרתיע כלפי מועמדים אחרים לשירות ביטחון

אשר חפצים לקיים את עקרונות השוויון, למלא את חובתם האזרחית ולהתגייס לצה"ל, אך חוששים מתופעות של ביזוי וביוש בקרב בני קהילתם.

11. הנאשם ביצע את המיוחס לו מתוך מניע אידיאולוגי ותחושת שליחות דתית היא זו שהביאה אותו לקרוא קריאות קנאי וביזוי לעבר המתלונן שכל "חטאו" בכך שהגיע לתפילה בבית הכנסת כשהוא לבוש מדי צה"ל. דבריו של הנאשם למתלונן משמעותם כי עובדת היותו חייל צה"ל מוציאה אותו מכלל הציבור הרשאי להתפלל בבית הכנסת, ויש בהם משום פגיעה קשה בכבודו של המתלונן.

12. נתתי דעתי לכך שהתנהגותו של הנאשם כלפי החייל בבית הכנסת כפי שנקבעה בהכרעת הדין, הייתה בעלת אופי מינורי. עם זאת, אין לחדד כי מעשים מסוג זה אשר נעשים בציבור הם בעלי אופי סינרגטי, ואף מתוך גרסתם של הנאשם ועדי ההגנה כפי שבאה לביטוי בהכרעת הדין עולה, כי באירוע היה מעורב אדם אחד נוסף לפחות שניסה לצלם את החייל.

13. התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע, בתחנת המשטרה, מלמדת אף היא על הזלזול והעדר מורא מפני החוק ומפני רשויות אכיפת החוק. הנאשם התפרע השתולל וקילל בבוטות את השוטרים בתחנת המשטרה, ומעשיו הובילו אף לגרימת נזק לרכוש בתחנת המשטרה. הגידופים שגידף הנאשם את השוטרים הם קשים, ובעלי תוכן מאיים של ממש. מעשי ההפרעה שביצע הנאשם הם מעשים ברף הגבוה, על גבול מעשי האלימות כנגד שוטרים.

14. יש לשקול את העובדה כי העבירה של הפרעה לשוטרים בוצעה על רקע העבירה הראשונה, ואולם, מדובר במעשים נפרדים שבוצעו בפער של מספר ימים זה מזה, אך פער זמנים זה לא היה בו כדי לתרום להרגעת רוחו של הנאשם.

15. בחינת רמת הענישה שנקבעה בפסיקה בגין מעשים דומים לאלה שבהם הורשע הנאשם מלמדת כי הוטלו עונשים החל ממאסר מותנה ועד מאסר קצר בפועל. ראו רע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 26.12.11]; רע"פ 8062/13 **אלכס ברזק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 10.4.14]; רע"פ 4092/14 מ **בן צבאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 16.7.14]; רע"פ 2222/13 **דוד חיחיאשווילי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 2.5.13].

16. מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם מתחיל מעונש שרות לתועלת הציבור ומסתיים בעונש מאסר קצר בפועל, ולצדם עונשי מאסר מותנים, קנס ופיצוי לחייל.

קביעת העונש המתאים לנאשם

17. לחובתו של הנאשם הרשעה קודמת אחת בעבירות התפרעות, הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו

והעלבת עובד ציבור שבגינה נגזר דינו ביום 28.10.15 והוטלו עליו מאסר מותנה וקנס. את המעשים שבגינם הורשע הנאשם בתיק הנוכחי הוא ביצע, אם כן, בשעה שהתנהל נגדו משפט פלילי בגין עבירות דומות, עובדה שלא הרתיעה אותו מלשוב ולבצע את אותן עבירות.

18. הנאשם הוא איש חינוך, והגם שתלמידיו אינם ילדים צעירים, יש להניח שהוא בעל מעמד והשפעה בקרב הציבור אליו הוא משתייך. משכך, למעשיו יכולה להיות השפעה על ציבור תלמידיו שוודאי נושא עיניים אליו ואל הילוכו.

19. מובן כי אין לזקוף לחובת הנאשם את דרישתו כי אשמתו תוכח בראיות, בפרט שעה שהנאשם זוכה מעבירה חמורה יותר שיוחסה לו בכתב האישום. עם זאת יצוין, כי מראשית הדרך הנאשם לא נטל אחריות על המעשים שבגינם הורשע, אלא רק בראשית עדותו בבית המשפט הודה בדברים שאמר לחייל, אך כפר ביתר המיוחס לו. הגם שהנאשם הודה במעשיו באופן חלקי, הרי שמתוך המניע שנלווה למעשים, עולה כי משמעותה של הודאה זו היא מתן אישור לכך שהמעשים אמנם התרחשו, להבדיל מקבלת אחריות לביצועם והפנמת הפסול שבהם. אמנם, בתסקיר שירות המבחן נכתב כי הנאשם מגלה הכרה ראשונית בחוויתו של הזולת ובפגיעת מעשיו של הנאשם בו, ואולם לצד זאת, התרשמותי, הנשענת גם על תסקיר שירות המבחן, היא כי הכרה זו נובעת מתוך שיקולי תועלת אישית, ולא מתוך הבנה אמיתית של האיסור לפעול ליישום תפיסת עולמו באמצעים פסולים.

20. משאלה הם פני הדברים, ומשעה שהנאשם מחזיק בתפיסת עולם הרואה בכניסתו של חייל צה"ל לבית כנסת משום פרובוקציה, קיים חשש שהמעשים יישנו, ועל כן יש לשקול בעניינו של הנאשם שיקולי הרתעה אישית, שיבואו לביטוי בתוך מתחם העונש ההולם (ראו סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), ובמקרה דנן עליהם לקבל ביטוי של ענישה מוחשית, ולא כזו הצופה פני עתיד בלבד.

21. כפי שעולה מתוך תעודת עובד הציבור שהגישה המאשימה, ויש לומר כי הדברים הם אף בבחינת ידיעה שיפוטית, מעשי אלימות ומעשים של ביזוי וביוש חיילי צה"ל, בפרט כאלה הבאים מרקע חרדי, הולכים ומתרבים. הגורמים המתנגדים לגיוס חרדים לצה"ל מנהלים מערכה עיקשת במספר חזיתות, חלקן חוקיות ולגיטימיות, וחלקן האחר, לדאבון הלב- בלתי חוקיות. בכלל זה מוכרות תופעות של קריאות גנאי לעבר חיילים לובשי מדים, הדרתם מבתי כנסת ומוסדות לימוד, פרסום שמותיהם ושמות בני משפחותיהם ב"פשקווילים" ובהם ביטוי נאצה על מנת לביישם ולפגוע במעמדם בקהילה, מעשי אלימות כנגד חיילים ואירועי התפרעות המוניים על רקע התנגדות לגיוס. דומה כי מנהלי המערכה אינם בוחלים בשום אמצעי, והדברים עולים אף מתוך עדותו של אליעזר גולדיס, אשר תיאר את הלחצים שהופעלו עליו בשל מתן העדות במשפט, פרסום שמו בפשקוויל בעקבות מסירת הודעתו במשטרה ואיומים על חייו. אדגיש כי מובן, שאין לייחס ביצוע מעשים אלה לנאשם עצמו. עם זאת יש בהם כדי ללמד על התופעה, מימדיה, והסכנות הכרוכות בה לשלטון החוק והדמוקרטיה.

22. בנסיבות אלה, מצאתי כי יש סיכוי שהחמרה בענישה תביא להרתעת הרבים, ואולם בהתאם לחוק,

גם שיקול זה יכול לקבל ביטוי בתוך מתחם העונש ההולם בלבד (סעיף 40 לחוק העונשין).

23. לקולא יש לשקול את התקופה הקצרה בת מספר הימים בה שהה הנאשם במעצר של ממש, ואת התקופה הארוכה בה שהה בתנאי מעצר בית תחת פיקוח.

24. לנוכח האמור לעיל מצאתי כי יש למקם את עניינו של הנאשם בחלקו הגבוה של מתחם העונש ההולם ואני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו מיום 24.8.15 עד יום 2.9.15. המאסר ירוצה בעבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם יתייבב לריצוי העונש ביום 25.5.17.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון, או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו או עבירה של העלבת עובד ציבור.

ד. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.6.17.

ה. פיצוי לחייל בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.17.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.